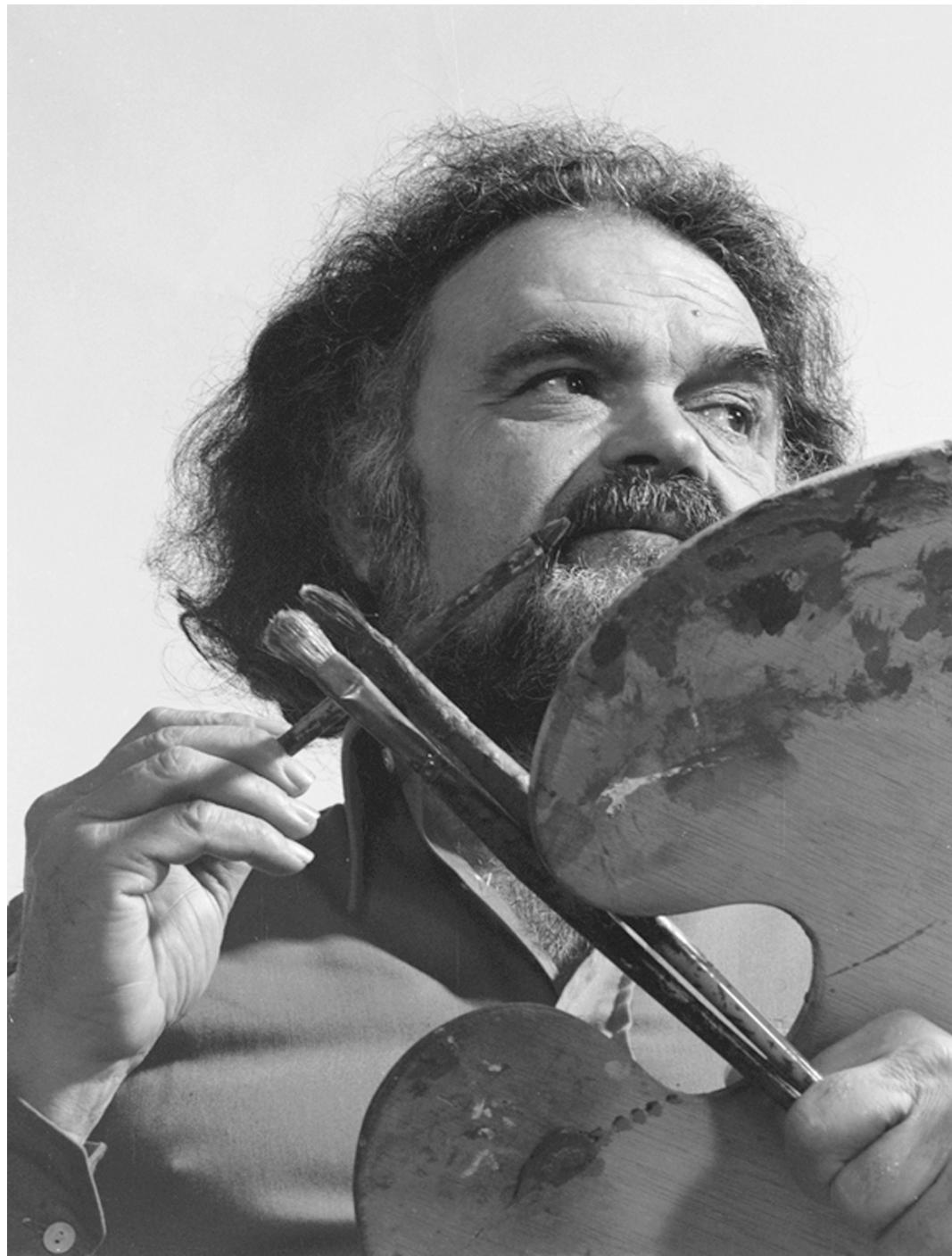

The background of the left half of the image is a dark blue color with a visible, textured brushstroke pattern.

GUINOVART

Batlle Argimon, S.L.

t 93 675 04 98

Sant Jordi, 14

08172 Sant Cugat del Vallès

lagaleria@pimec.net

www.batlleargimon.com

Galeria d'Art. Obra gràfica. Marc. Servei de Restauració i Conservació

Catàleg imprès, disponible a La GaLeRia

Edita: La GaLeRia, Batlle Argimon S.L.

Text: Helena Batlle i Argimon

Poema Geo.grafia: Jordi Carrió

Diisseny gràfic: Mònica Batlle i Argimon

Fotografies de Josep Guinovart: Martí Gasull

Fotografies de l'obra: Equip Gasull

Impressió: The Private Space

GUINOVART

La GaLeRia

© de les fotografies de Josep Guinovart: Martí Gasull

© de les fotografies de l'obra: Fundació Privada Espai Guinovart d'Agramunt / Equip Gasull

© dels textos: els autors

Dipòsit legal:B-22689-2013

de l'11 d'octubre al 8 de desembre de 2013

LA TALAIA GUINOVART

Sens dubte la societat de la tecnologia mediàtica ha posat a l'abast de la majoria una gran quantitat d'informació. Creiem que podem accedir a qualsevol coneixement amb un parell de clics de l'ordinador i participem d'una dinàmica vertiginosa que empeny la nostra atenció d'un motiu a un altre, sense donar-nos temps per digerir el bombardeig d'estímuls al que estem sotmesos constantment.

Davant la falta de temps, l'espectador espera que li guïïn la mirada, que li expliquin el significat de la producció artística. Dels artistes s'esperen gestos grandiloquents que conquereixin l'escenari mediàtic on es mesuren els triomfs fugissers. Hi ha intents d'acostar-se a la humanitat de les persones, a allò primigeni, però sovint es confon l'anècdota amb allò important i es malgasta el temps amb el que és superficial.

Cal doncs trobar espais on poder trobar-nos verament i poder entendre el nostre lloc en relació amb l'entorn. La producció de Guinovart, de la qual ara us en presentem una mostra que abasta obra des de l'any 1956 fins a la seva mort el 2007, s'eleva com una talaia des d'on l'artista ens brinda aquesta oportunitat tot fent-nos participants de moments de debò. Contempla amb atenció la terra i el mar, la ciutat i el món rural, la societat i l'individu, la tradició i la modernitat i assenyala els indicis d'autenticitat que hi podem descobrir. La seva capacitat de penetració explica la seva vigència, ara encara més significativa quan ja han passat sis anys des de la seva mort. A nosaltres només ens queda aquietar el ritme i estar disposats a endinsar-nos, tal com l'artista feia quan escometia cada obra, en la matèria i el gest fonamental que li dictaven un entorn i unes circumstàncies concretes.

Els anys de formació de Guinovart segueixen un patró que trobem en altres artistes catalans de l'època: trasllat de la ciutat al camp durant la guerra civil, estudia a Llotja mentre treballa en el negoci familiar els primers anys de la postguerra, assisteix a classes al FAD, esdevé membre del Cercle Maillol, rep una beca de l'Institut Francès per estudiar a París (1953), fa estades a diversos indrets d'Europa, visita Picasso, etc. A la dècada dels quaranta la seva pintura evoluciona cap a un realisme esquemàtic que delata una càrrega transcendent i primitivista: la frontalitat i la ingenuïtat de les figures, l'atracció per l'art romànic que compartia amb els coetanis, així com la nostàlgia per les coses originàries que havien escampat les avantguardes. Als anys cinquanta, influït per l'interès per Zabaleta, el popularisme lorquià, els braus, el

flamenquisme i el cante jondo -que esdevindran temes que fins al final emergiran intermitentment en la seva producció- s'endinsa en l'expressió realista del món del camp enllaçant amb una poètica rural, geometritzant, de lirisme greu que J.M. Bonet ha observat entre altres artistes d'aquell moment. A finals dels cinquanta abandona la representació i la seva obra fa un gir cap a l'informalisme amb la incorporació de materials humils i el treball expressiu de la matèria. I a primers dels seixanta inicia una etapa de síntesi del que Corredor Matheos anomena "nou realisme" per la presència d'elements de la vida real en un context abstracte, que el permeten expressar l'empremta del temps, els cicles de la natura, els fets socials o la dicotomia humana.

Aquesta capacitat de síntesi entre l'abstracció i la realitat definirà a partir d'aleshores la seva trajectòria en la qual es mantindrà sempre viu l'interès per la societat i el món cultural que l'envolta. Com a exemple en aquesta exposició podem contemplar unes magnífiques pintures dedicades a Miró (*Les garrofes de Miró i Miró*, 1993), a Picasso (*Minotaure*, 2003) i a Barradas (*Espai urbà i Barcelona des del mar*, 2005). Altres peces mostren d'una manera més subtil la conversa estètica que estableix amb altres autors i moviments: a la constel.lació de Il·luna i ous (S/T, 1978) es pot veure un ressò de l'univers de Ponç i al plat i construcció de formigues (S/T, 1998) amb les inquietuds i estètica surrealistes, tot i que ambdues obres són plenament guinovartianes i emergeixen de la necessitat visceral de plasmar el cicle silencios però febril que impulsa la vida.

Per damunt de tot és el procés de destrucció i construcció, de mort i de renaixença constant el que el defineix i explica que no s'acomodi en cap estil, perquè l'artista es reinventa en cada pintura. És cert que els autors que han aprofundit en la seva trajectòria han assenyalat una sèrie de símbols i motius que sovintegen la seva obra: la roda, el sol, el gra, l'espiga, els objectes desgastats, els colors de les estacions, les feines del camp, la mar, el peix i el pescador, la barca, l'ou, les fustes cremades o els rostolls entre molts d'altres. Però d'una manera o altra, tots els qui l'han estudiat coincideixen a subratllar la transformació i la sorpresa com a trets definidors de la seva producció. La riquesa del seu cosmos, que explica la diversitat d'interpretacions i lectures que ha motivat la seva obra, s'expressa en molts guinovarts diferents, tal com podem contemplar en aquesta exposició.

La força i la permanència de Guinovart rauen en la capacitat d'atenció i de la sensibilitat que el permeten identificar-se íntimament amb el seu entorn. És a partir d'aquesta identificació que l'artista va saber abstraure el pols essencial dels fets i les coses i on rau la seva universalitat. Per això, per entendre Guinovart, ens hem de despullar de preconcepcions i, com suggereix Hac de Mor, hem d'estar disposats a desaprendre fins i tot Guinovart: no buscar cap lectura des de la raó sinó acostar-nos-hi amb l'actitud oberta de l'infant. Només així podrem entrar en el traç que dicten la matèria senzilla i el color, descobrir el gest rotund que modela la vida i escoltar la suggerència, la revel.lació, que ens ixuiueja el guaita expert, el talaia Guinovart.

Helena Batlle i Argimon

LA ATALAYA GUINOVART

Sin duda la sociedad de la tecnología mediática ha puesto al alcance de la mayoría una gran cantidad de información. Creemos que podemos acceder a cualquier conocimiento con un par de clics en el ordenador y participamos de una dinámica vertiginosa que empuja nuestra atención de un motivo a otro, sin darnos tiempo para digerir el bombardeo de estímulos al que estamos sometidos constantemente.

Ante la falta de tiempo, el espectador espera que le guien la mirada, que le expliquen el significado de la producción artística. De los artistas se esperan gestos grandilocuentes que conquisten el escenario mediático donde se miden los triunfos pasajeros. Hay intentos de acercarse a la humanidad de las personas, a aquello primigenio, pero a menudo se confunde la anécdota con lo importante y se malgasta el tiempo con lo que es superficial.

Hace falta pues buscar espacios donde poder encontrarnos verdaderamente y poder entender nuestro sitio en relación con el entorno. La producción de Guinovart, de la cual ahora presentamos una muestra que abarca obra desde el año 1956 hasta su muerte en 2007, se eleva como una atalaya desde donde el artista nos brinda esta oportunidad haciéndonos partícipes de momentos de verdad. Contempla con atención la tierra y el mar, la ciudad y el mundo rural, la sociedad y el individuo, la tradición y la modernidad y señala los indicios de autenticidad que podemos descubrir en ellos. Su capacidad de penetración explica su vigencia, aún más significativa ahora cuando ya han pasado seis años desde su muerte. A nosotros sólo nos queda aquietar el ritmo y estar dispuestos a adentrarnos, tal como hacia el artista cuando acometía cada obra, en la materia y el gesto fundamental que le dictaban un entorno y unas circunstancias concretas.

Los años de formación de Guinovart siguen un patrón que vemos en otros artistas catalanes de la época: traslado de la ciudad al campo durante la guerra civil, estudios en Llotja mientras trabaja en el negocio familiar los primeros años de la posguerra, asiste a clases en el FAD, pasa a ser miembro del Cercle Maillol, recibe una beca del Instituto Francés para estudiar en París (1953), hace estancias en diversos puntos de Europa, visita a Picasso, etc. En la década de los cuarenta su pintura evoluciona hacia un realismo esquemático que delata una carga trascendente y primitivista: la frontalidad y la ingenuidad de las figuras, la atracción por el arte románico que compartía con los coetáneos, así como la nostalgia por las cosas originarias que habían diseminado las vanguardias. En los años cincuenta, influido por el interés por Zabaleta, el popularismo lorquiano, los toros, el flamenquismo y el cante jondo -que pasarán a ser temas que hasta el final emergerán

intermitentemente en su producción- se adentra en la expresión realista del mundo del campo enlazando con una poética rural, geometrizante, de lirismo grave que J.M. Bonet ha observado entre otros artistas del momento. A finales de los cincuenta abandona la representación y su obra vira hacia el informalismo con la incorporación de materiales humildes y el trabajo expresivo de la materia. Y a primeros de los sesenta inicia una etapa de síntesis que Corredor Matheos define como "nuevo realismo" por la presencia de elementos de la vida real en un contexto abstracto, que le permiten expresar el paso del tiempo, los ciclos de la naturaleza, los hechos sociales o la dicotomía humana.

Esta capacidad de síntesis entre la abstracción y la realidad definirá a partir de entonces su trayectoria en la cual se mantendrá siempre vivo el interés por la sociedad y el mundo cultural que le rodea. Como ejemplo en esta exposición podemos contemplar unas magníficas pinturas dedicadas a Miró (*Les garrofes de Miró y Miró*, 1993), a Picasso (*Minotaure*, 2003) y a Barradas (*Espai urbà i Barcelona des del mar*, 2005). Otras piezas muestran de una manera más sutil la conversación estética que establece con otros autores y movimientos: en la constelación de luna y huevos (*S/T*, 1978) se puede ver un eco del universo de Ponç y en el plato y hormigas (*S/T*, 1998) con las inquietudes y estética surrealistas, aunque ambas obras son plenamente guinos que emergen de la necesidad visceral de plasmar el ciclo silencioso pero febril que impulsa la vida.

Por encima de todo es el proceso de destrucción y construcción, de muerte y de renacimiento constante el que lo define y explica que no se acomode en ningún estilo, porque el artista se reinventa en cada pintura. Es cierto que los autores que han profundizado en su trayectoria han indicado una serie de símbolos y motivos que frecuentan su obra: la rueda, el sol, el grano, la espiga, los objetos desgastados, los colores de las estaciones, los trabajos del campo, la mar, el pez y el pescador, la barca, el huevo, las maderas quemadas o los rastrojos entre muchos otros. Pero de una manera u otra, todos los que lo han estudiado coinciden en subrayar la transformación y la sorpresa como puntos aspectos definidores de su producción. La riqueza de su cosmos, que explica la diversidad de interpretaciones y lecturas que han motivado su obra, se expresa en muchos guinos distintos, tal como podemos contemplar en esta exposición.

La fuerza y la permanencia de Guinovart surgen de la capacidad de atención y de la sensibilidad que le permiten identificarse íntimamente con su entorno. Es a partir de esta identificación que el artista supo abstraer el pulso esencial de los hechos y las cosas y donde reside su universalidad. Por ello, para entender a Guinovart, nos tenemos que despojar de preconcepciones y, como sugiere Hac de Mor, tenemos que estar dispuestos a desaprender incluso al propio Guinovart: no buscar ninguna lectura desde la razón sino acercarnos con la actitud abierta del niño. Solo así podremos entrar en el trazo que dictan la materia sencilla y el color, descubrir el gesto rotundo que modela la vida y escuchar la sugerencia, la revelación, que nos susurra el vigía experto, el atalaya Guinovart.

Helena Batlle i Argimon

Geo.grafia

A Josep Guinovart

S'esquerda la superficie d'una geografia d'argila, de terra cuita quasi abstracta i l'aire, trèmul, s'enlaira. Aquí la vasta llum sega l'ardent plana. Aquí s'hi custodien la veu de les sembres, la gesta de les llavors, el nom altíssim del blat. Alça el vol un xoriguer petit. Com si fos cosa de la natura, un gran vent de flames crema els rostolls. Tot d'una, camines per la terra nova i a les boques s'encenen cants de roselles.

Agramunt, Lleida

Jordi Carrió

Els dies que vindran

Petita forma al futur, 2005 | Mixta sobre tela i collage, 162 x 100 cm

Espai urbà, 2005 | Mixta sobre tela i collage, 100 x 80 cm

Barcelona des del mar, 2005 | Mixta sobre tela i collage, 146 x 62 cm

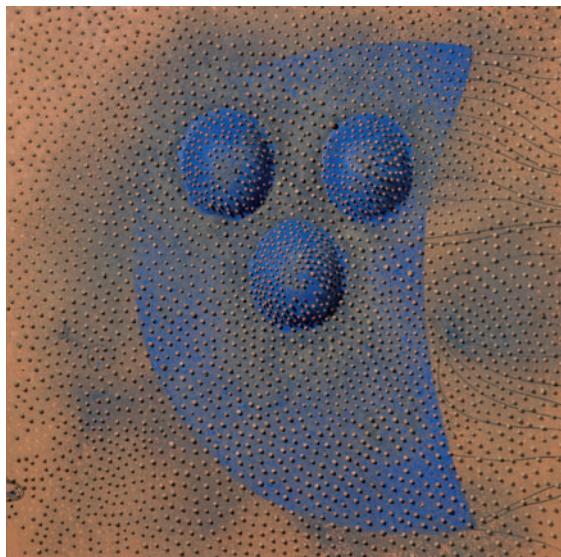
Les garrofes de Miró II, 1993 | Mixta sobre fusta i collage, 45 x 60 cm

12

Miró, 1993 | Mixta sobre fusta, 160 x 122 cm

13

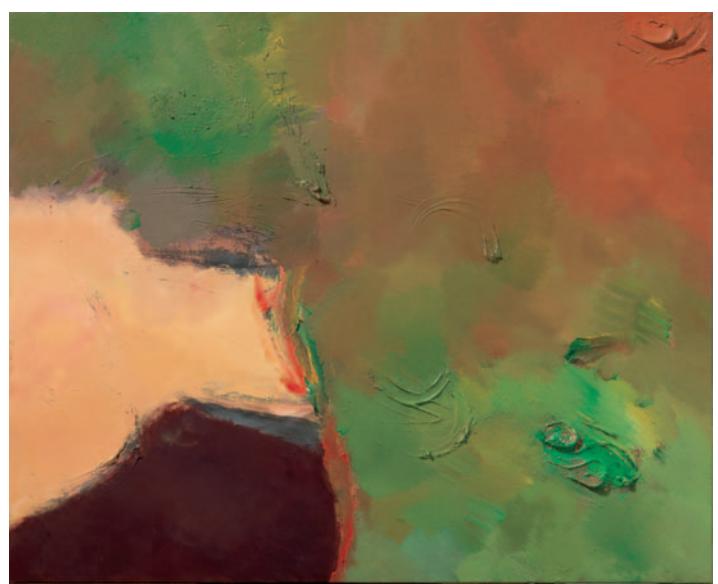
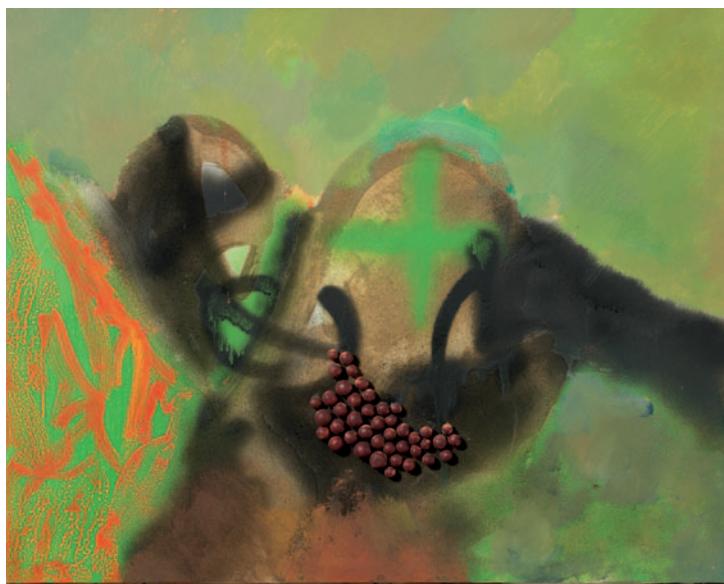
S/T, 2007 | Mixta sobre fusta, 122 x 122 cm

S/T, 1978 | Mixta sobre fusta, 81 x 60 cm

S/T, 1978 | Mixta sobre fusta, 125 x 125 cm

La copa als llavis, 2007 | Mixta sobre fusta, 122 x 122 cm

S/T, 2007 | Mixta sobre tela i collage, 81 x 100 cm

El raïm a la boca, 2007 | Mixta sobre tela i collage, 73 x 92 cm

Taques de vi, 2007 | Mixta sobre tela i collage, 81 x 100 cm

S/T, 2007 | Mixta sobre tela i collage, 81 x 100 cm

Sèrie Toreros III, 1958 | Mixta sobre paper, 70 x 50 cm

Sèrie Toreros I, 1958 | Mixta sobre paper, 70 x 50 cm

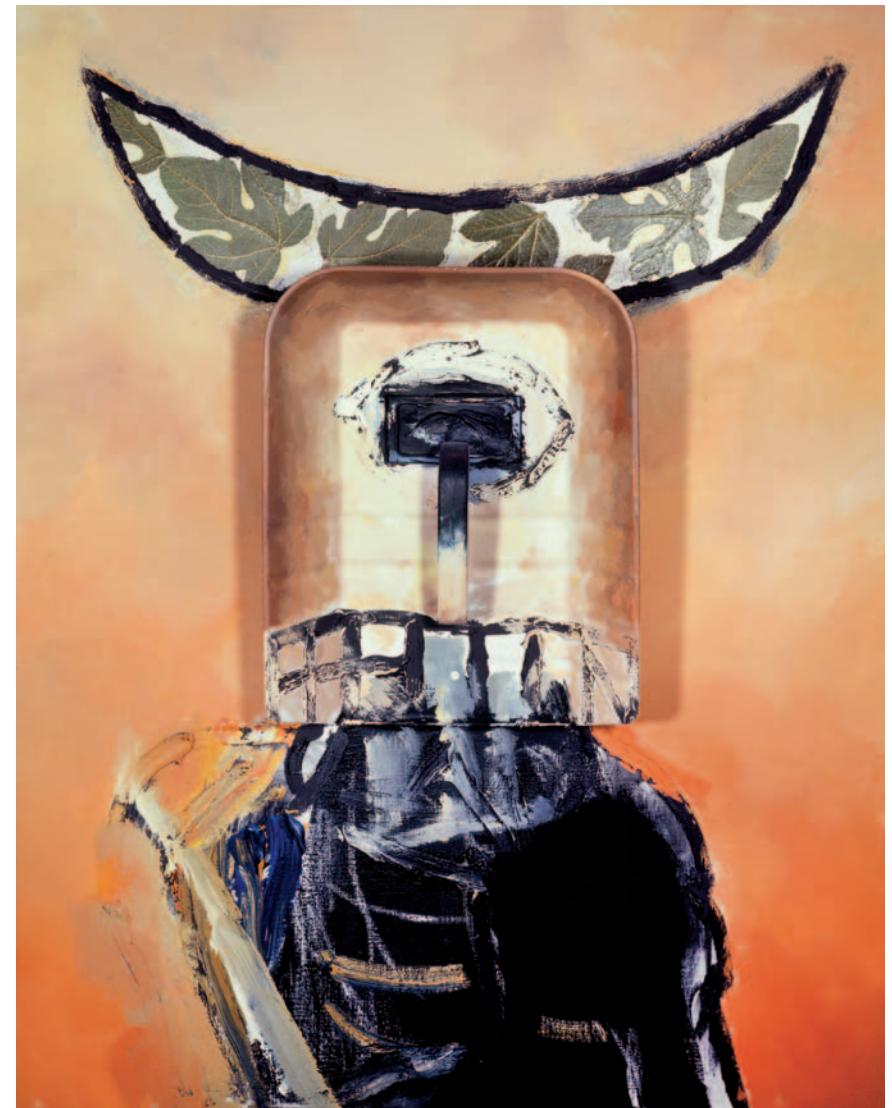
Sèrie Toreros II, 1958 | Mixta sobre paper, 70 x 50 cm

Jondo, 2007 | Mixta sobre fusta, 60 x 60 cm

El forat del so, 1998 | Escultura en fusta, 145 x 57 cm

Minotaure, 2003 | Mixta sobre tela i collage, 92 x 74 cm

L'espigoladora i el mussol, 2005 | Acrílic sobre fusta, 122 x 122 cm

El cor de l'era, 2004 | Mixta sobre fusta, 45 x 53 cm

Voltes i voltes, 2004 | Mixta sobre fusta, 57 x 68 cm

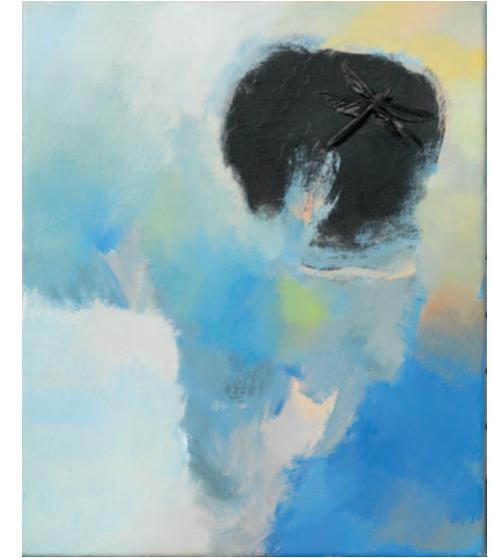
Caps i roselles, 2004 | Mixta sobre fusta, 40 x 48 cm

S/T, 1998 | Mixta sobre tela i collage, 75 x 63 cm

S/T, 1992 | Mixta sobre tela, 65 x 59 cm

El forat del peix, 2002 | Mixta sobre tela i collage, 65 x 81 cm

1981-49, 1981 | Oli sobre fusta, 20 x 30 cm

Pàgina i jazz, 1982 | Mixta sobre tela i collage, 81 x 100 cm

S/T | Mixta sobre tela, 46 x 38 cm

S/T | Mixta sobre tela, 73 x 60 cm

El meu animal II, 2004 | Mixta sobre tela i collage, 124 x 124 cm

Oval I, 1997 | Mixta sobre tela, 27 x 22 cm

Oval II, 1997 | Mixta sobre tela, 27 x 22 cm

S/T, 1997 | Mixta sobre tela, 100 x 81 cm

Terra i rostell, 2003 | Mixta sobre fusta, 121 x 121 cm

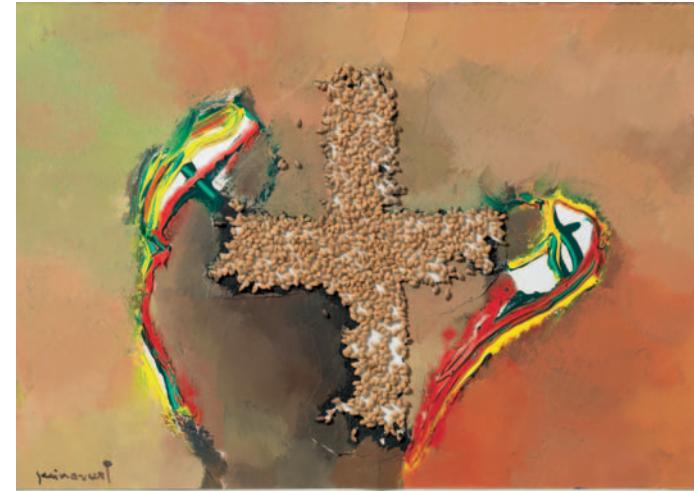
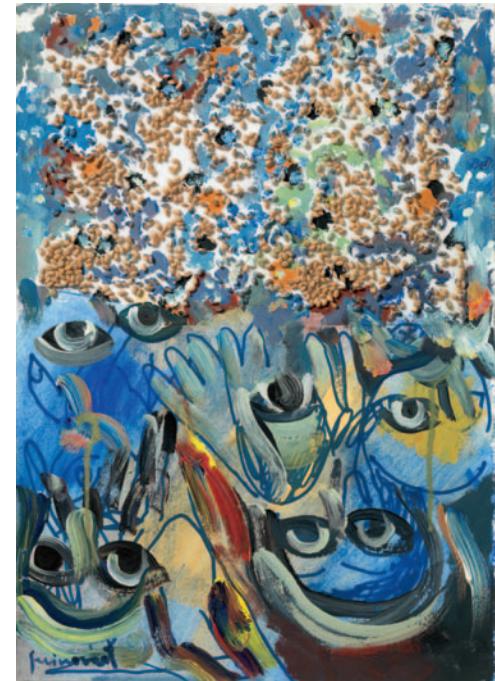
Rostolls, S/A | Mixta sobre fusta, 213 x 82 cm

S/T, 2007 | Mixta sobre paper i collage, 42 x 57 cm

S/T, 2007 | Mixta sobre paper, 100 x 70 cm

S/T | Mixta sobre paper i collage, 57 x 42 cm

Forma de creu i de blat, 2007 | Mixta sobre paper i collage, 34 x 48 cm

L'oeuf c'est l'espoir II, 2004 | Mixta sobre tela i collage, 159 x 127 cm

Agraïments

FUNDACIÓ PRIVADA ESPAI GUINOVART D'AGRAMUNT
CENTRE D'OBRA GRÀFICA JOSEP GUINOVART
MARTÍ GASULL
JORDI CARRIÓ

Mixtes sobre paper, 21 x 29 cm

www.batlleargimon.com

Batlle Argimon, S.L.

t 93 675 04 98
Sant Jordi, 14
08172 Sant Cugat del Vallès
lagaleria@pimec.net

Horari:

de dimarts a divendres d'11 a 13,30 i de 17 a 20,30h
dissabte d'11 a 14 i de 17 a 20,30h
diumenge d'11 a 14h

La Galleria

